

EGY

Maison de Beers, Genf, Svájc

Az ablakból akár a Mont Blanc csúcsát is látni lehetett olyan kivételes, tiszta napokon, amikor az ég merő pávakék volt, és egyetlen felhő sem homályosította. Hébe-hóba akadtak még ilyen napok, de egyre ritkábban. Genf cikornyás utcái fölött mindinkább állandó jelenség volt a vastag, szürke, olajos gyapjúhoz hasonló felhőréteg, s mind különlegesebb vendég a gyér napsütés. A nyirkos, télies időjárás állandósult, s a nyár inkább olyasmi lett, amiről szülők és nagyszülők mesélgettek az ámuldozó gyerekeknek.

A ház a tizenötödik századból származott, s tanúja volt a szürke fellegek megjelenésének, ahogy Kálvin János köztársaságának, a katolikusok fölemelkedésének, a fasiszta lázadásnak és a nemzetek egyesülésének is. A kék éghez hasonlóan ez a ház is ósrégi idők emléke volt, annyira régi, hogy már-már mitológiaiak tűnt. De hősiesen állt, nem árthatott neki a más házakat csontig átható savas eső sem. Téglája és habarcsa ellenszegült az idő és a szennyezett légkör minden támadásának a polimerizált ipari gyémánt alig pár molekulányi vastag rétege alatt.

A ház lakója szeretett eljátszani a gondolattal, hogy ez az épület akár még ezer év múlva is állhat, miközben a város körülötte rég por és hamu lesz. Emlékművé lényegülhet át, gondolta fantáziadúsabb pillanataiban. Ezt a gondolatmenetet nem érezte arroganciának a maga részéről, egyszerűen csak helyénvalónak, mint általában a döntéseit szokta. Ápolt és szolid úriemberként, megjelenésével iparbáró, ősi kékvérű sarj és dúsgazdag ember benyomá-

sát keltette – igaz is volt rá mindez. Patríciusi arcát bizonyos értelemben atyainak lehetett nevezni, de volt rajta egy másik, idegen vonás is, és akik igazán ismerték, tudták, hogy ez a felsőbbrendűség tudata. Úgy járkált föl és alá nagyszerű háza termeiben, ahogy általában a világ termeiben szokott, abban a tudatban, hogy itt minden az övé.

Egy asszisztens csatlakozott hozzá, egy a készséges, arctalan, cserélhető tömegből. A lány fényes fekete cipőt viselt, amely szépen illett a diszkrétén elegáns, üzletasszonyi kosztümhöz és a dús, nagyon divatos frizurához. A főnök szó nélkül vette tudomásul jelenlétét, ahogy szorgosan kopogott mellette túsarkain.

– Uram, a kapcsolatokat biztosítottuk. A galéria csak önre vár.

A főnök egy biccentésre méltatta. Ez volt a minimum, amit elvárt.

A nő összevont szemöldökkel folytatta: – Továbbá Roman doktor megerősítette, hogy idejében itt lesz a...

– Tudom, miért jön – az ingerültség árnyéka épp csak átsuhant az arcán, de az embereinek ennyi bőven elég volt hozzá, hogy elnémuljanak.

Nem állhatta a pöttöm, kenetes modorú orvost, meg az apró megaláztatásokat, amelyeket a látogatásai óhatatlanul jelentettek, de a kor nem volt kegyes hozzá, erősen megszedte rajta a vámját. Ha a csúcson akar maradni, vezetői pozícióban, akkor minden szempontból formában kell tartania magát, s el kell tűrnie a gyalázatnak ezeket a pillanatait. Nem áltathatta magát: tudta, hogy ragadozóként lesnek gyöngesége legparányibb jelére is, mind közt elsőként a párizsi védence. Így van ez minden áldott nap, így lesz ma is.

A galéria ajtajához érve első ízben vette valóban szemügyre a mellette igyekvő fiatal nőt, és megbocsátóan mosolygott rá.

– Köszönöm, kedves – mondta, s szavain átütött gyermekkorának lágy, déli tájszólása. – Most elmehet.

A lány bólintott, miközben már csukódtak az ajtók, s a főnök hallotta az ajtókeretbe rejtett gépezet lágy, fémes kattanasát,

ahogy összezárult mögötte. A galériát füstös-sötét fatáblák burkolták, amelyek most gyöngéden derengtek a csúcsíves ablakon beszívargó fényben. Akvarellek és olajfestmények szerte a falakon, rengeteg portré, tájkép és csendélet. Vörös bőrrel kárpitozott, kényelmes karosszékek sorakoztak, s az asztalon már várt a főnökre az ezüsttálca a csészékkel és kedvenc Saint Helena kávéjával. Letelepedett, töltött magának egy derekas adagot, és kiélvezte a kávé gazdag aromáját. Hét festmény fölött vibrálni kezdett a lámpa, annyira egyszerre, mintha összehangolták volna őket.

A képek előtt reszkető színréteg bontakozott ki, eleinte csak absztrakt színek villódtak a levegőben, majd lassan emberi arcok bontakoztak ki az interferenciából. Öt férfi és két nő kísérteties mellképét vetítették ki a bronzlámpákba rejtett hologramkészülékek. A főnök üdvözlésre emelte kávéscsészéjét, azok meg bólintottak válaszul, bár tudta, hogy nem láthatják valóságos arcát, ahogy ő az övékét. A szenzor, amely a képét fölvette, külön programmal simított ki a számukra megjelenített virtuális alakon minden látható és hallható egyenetlenséget, úgyhogy csak azt látták, amit ő mutatni akart nekik.

A képek sarkában kis adatsímkék mutatták, ki hol tartózkodik a valóságban: Hengsa, Párizs, Dubaj, Washington, Szingapúr, Hongkong, New York. Ott volt a védenca, ott a politikus, a gondolkodó, az üzletember; némelyikükről tudta, hogy nem bízhat bennük, másokról meg azt, hogy megbízhatóan hazudnak. Körtintott még egyet a nagyszerű Saint Helenából, majd letette a csészét. – Hölgyeim és uraim, isten hozta önöket. Kezdhetjük?

Ahogy várta is, először a védenca szólalt meg.

– *Az aktuális projekt várakozás szerint halad. Örömmel jelenthetem, hogy a problémát, amely a Hyron-anyaggal kapcsolatban merült föl, sikerült megoldani.*

– Rendben – mormolta a főnök. – No és az aktív fázisra fölkészített beépített ügynökeink?

– Minden tervezett helyen készen állnak a végrehajtók – jött a politikus hangja sziszegve az amerikai fővárosból. – *Elébe vágunk a tervezetnek.* – Megköszörülte a torkát. – *Ráadásul a tervezési csatornák is készen állnak.*

A főnök az üzletemberre nézett.

– Hát a média?

A hongkongi férfi bólintott.

– *Szilárdan kézben tartjuk. Jó ideje már, hogy küszöb alatti jeleket helyezünk el különféle információs csatornában. A részletekkel most nem untatom.*

A főnök bólintott. Immár állandó programonttá váltak a globális hírekben az általa diszkréten bátorított demonstrációk és összeütközések. Kissé elfordult a székkal, és a hengsai képhez intézte következő kérdését: – És a gyártás hogy áll?

Az ázsiai nő arcára kiült a feszültség.

– *A tesztelés valóban... problematikusnak tűnik. Én elmentem a lehetőségek határáig, de amíg nem kapok javított tervezetet a...*

A szingapúri hologram száraz, angol akcentussal szakította félbe: – *Ezen rég túl vagyunk már. Tényleg el kell mondjam újra? Ez nem egzakt tudomány. Kezdetől fogva hajtogatom, hogy lesznek késleltetések. A munka tele van ismétlődő folyamatokkal. Most éppen azon vagyok, hogy új... forrásokat vonjak be, amelyek meggyorsítanák az egészet.*

A főnök fölemelte a kezét, nehogy a nő közbevágjon valami letorkolással.

– Mindnyájan értjük a helyzetet. De tisztában vagyunk a terv fontosságával is. Nyilván egyikünk sem szeretne az a személy lenni, aki lassítja vagy akadályozza a többiek munkáját. – Szeme összeszeszűkült, s szigorú pillantásokat vetett a tudósra és a hengsai nőre. – Oldják meg a problémáikat, és haladjunk. Annál jóval több időt és egyebet fektettünk már ebbe a projektbe, hogy éppen most, az utolsó stádiumban meghátráljunk.

– *Természetesen* – vágta rá a nő. A tudós csak némán bölintott. A főnök érezte, hogy mondania kell még valamit. Fölkelt.

– Barátaim. Perfektibilista társaim – magában elmosolyodott ezen az ómódi kifejezésen. – Nem táplálunk illúziókat, tudjuk mind, mennyire kényes természetű a munkánk. Súlyosan nehezedik ránk az irányítás terhe, amely a történelemnek ebben a pillanatában valószínűleg nehezebb, mint amit bármely más csoport valaha is hordozott. Az emberiség formálhatóvá vált, és látjuk a társadalmunkon belül húzódó frontvonalakat. Mi látjuk egyedül, mások vakok rá, tehát rajtunk a felelősség. Céljainkban egységesnek kell lennünk tehát, nemdebár?

Szavait egy sor néma bölintás követte. Mindnyájan tisztában voltak vele, mi forog kockán. Küszöbönállt a következő hatalmas iteráció, a következő kő elhelyezése az úton, amely a régi Ingolstadtból indult, és a nagyszerű, ezredéves jövőbe vezet. A főnök kéjes izgalmat érzett, az ujjá hegye is bizsergett belé: a munkájuk általában igen-igen apró, láthatatlanul diszkrét lépésekből állt, annyi volt csak, mint egy csöppnyi szél a társadalom vitorláiban. Az emberiség útját szinte láthatatlanul, parányi fokokkal módosították, a játékkuk éveken, évtizedeken, nemzedékeken át húzódott észrevétlenül.

De nagy ritkán előfordultak kritikus események is, nagy fontosságú pillanatok, amelyek fordulópontként jelennek meg a jövő számára.

Konstantinápoly eleste. Egy napsütéses júniusi reggel Szarajevóban. Az első atombomba fölrobbanása. A lángoló ikertornyok. És még sok más hasonló pillanat. Azok számára, akik tisztán látnak, akik hajlandók tenni az emberiség javáért, és szebb jövő felé vezetnek, ki a sötétségből, ezek a pillanatok a nagy lehetőség pillanatai voltak. Éppenséggel ilyen idők számára alapították valaha ezt a csoportot, s ha a kritikus események nem akartak bekövetkezni a természetes fejlődés saját menetében, akkor mi sem lehetett helyénvalóbb, mint hogy *előidézzék* őket.

A főnök is rábólintott a saját igazára. Mi vagyunk a szél a történelem vitorlájában, igaz. De mi vagyunk a kormányon nyugvó kéz is.

Turner *Skarlát naplementéje* felé tekintett, a másik női arcra, amelyet Dubaj tornyaiból vetített elébe a készülék.

– Az... akadályozó elemek – fogalmazott óvatosan, s szipogott egyet –, gondolom, nem kell részletesen megneveznem őket... ezt ugyebár ráhagyhatjuk magukra?

Az olajbarna bőrű nő csak bölintott.

– *Kézben tartom az ügyet, Lucius* – jelezte a keresztnév használatával a többiek fölötti pozícióját. – *Ebben a pillanatban helyezzük el az utolsó figurákat a táblán* – mosolygott hidegen. – *A huszárok mindjárt támadást intéznek a futók és a bástyák ellen.*

Egy darabig néma csönd volt, s a főnök tekintete megint az ablak felé vándorolt. A napsugarak bátran igyekeztek áttörni a Genfet borító gyászos, szürke leplen, s ha lett volna a férfiban egy csöpp vallásos szellem, ezt minden bizonnyal jó előjelnek tekinti. Olyasmin rég nem töprengett már, hogy mi volna, ha akár emberi, akár spirituális ítélőszék elébe kellene állnia mindazért, amit életében tett. Felelős volt jó néhány ember haláláért, háborúk kirobbanásáért, emberi életek összetöréséért és fölemeléséért, s mindezt egy távoli, nagyobb cél érdekében rendelte el. Nem volt ez több, mint használható módszer, eljárás mód, amelyet alkalmaznia kellett mindenkor, így ezen a mai napon is.

A maguk elképzelése szerint alakítják a történelmet, immár csaknem három évszázada.

Logan Circle – Washington DC – Amerikai Egyesült Államok

A Dornier-ház parkolósintjén kellemes hűvös volt, a washingtoni déli hőséget kizárták a vastag betonfalak, megenyhítette az éjjel-nappal dolgozó légkondicionálás. A falak fehér kőburkolatának egyhangúságát kevéssé praktikus, inkább csak dísznek szánt dór

oszlopok törték meg néhány méterenként. Gépszag terjengett: gumi, olaj és fém szaga.

Anna Kelso hátratekintett a válla fölött a kijárat fényes négy-szögére. A piezopolimer terelőkúpok még nem húzódtak vissza a padlóba. A Logan Circle-höz vezető rámpa elején álló ügynök oda-biccentett Annának. Az viszonzta a köszöntést. A férfi összefont karral állt, zubbonya eltakarta a gyorstüzelést elősegítő tokban pihenő Hurricane taktikai géppisztoly markolatát. A zubbony az USA titkosszolgálatá által használt darab volt, bő szabású, hogy bármilyen fegyvert elrejtessen. Anna nyurga, vékony alakján ezek a zubbonyok sehogy sem álltak, ezért már régen rászánta magát, s összekaparta a pénzt egy Emile-féle A vonalú modellre, amelyet egy rosslyni szabónál látott, de ha a tükörbe nézett, még így is arra kellett gondolnia, hogy olyan, mint egy feketébe csomagolt, csupa szöglet bábu. Arca a sötét haj keretében kemény szigorral leplezte a lelkében dúló kétségeket.

Anna fegyvere, egy kompakt kis Mustang Arms automata, a derekán hátul elhelyezett tokban ült, mellette két plusz tölténytár. A fegyveren kívül egyetlen tárgy árulta el, hogy ügynök: a jobb hajtókáján díszelgő lobogós-sasos jelvény. A benne elrejtett azonosítócsip kapcsolatba lépett a lift előtt álló két férfi kabátjában lévő csipekkel. Ha Kelso csipje nem a megfelelő lett volna, vagy lejárt belépési kódot csipog el, a két ór szolid vállon veregetést érzett volna a saját csipje részéről, amely illetéktelen behatolóra figyelmeztet.

Anna és a többi ügynök néma biccentéssel köszöntötte egymást. A legmagasabb férfi – Matt Ryan, a parancsnok – ujjaival bele-szántott kurtára nyírt, acélszürke hajába, és összevonta a szemöldökét. Viharvert bokszolóarcán állandósult szigorú, koncentrált kifejezés ült.

– Elkésett, Anna – mondta, de minden indulat nélkül. – Bármelyik pillanatban itt lehet az ügyfél.

– Vagyis nem késtem el, Matt – vágta vissza Anna. Az egyik ügynök rávigyorgott. Kelsónak megvolt a maga híre.

– Akkor addig is összefoglalhatja a mai akciót – fonta össze a karját Ryan.

– De hisz lehívhatjuk a közös tárolóból – kocogtatta meg a homlokát Byrne, a részleg legfiatalabb ügynöke. A haja vonala alatt épp csak láthatóan rajzolódott ki a beültetett hatszögletű modul. – Rajta az egész anyag a szerveren.

Ryan a fejét csóválta.

– Én pedig szeretem, ha rendesen elmondják. Régimódi vagyok, nahát – lövellt zord tekintetet Annára. – Rajta.

A nő vállat vont. Ha a parancsnok figyelmetlenségen akarja kapni, korábban keljen föl.

– Standard háromkocsis akció – intett az út szélén álló sötét-kék limuzin és a mögötte parkoló erős kis szabadidő-autó felé. A harmadik jármű – egy jellegtelen limuzin – már odakint várta az utcán a jelet, hogy indulhasson. – Az ügyfél Jane Skyler szenátor, az akció meg annyi, hogy kiugrunk vele a georgetowni Cooke’s Row étterembe. A szenátort a munkaebéd után visszahozzuk az irodájába, ahol egy sor tárgyalás vár rá. – Anna itt levegőt vett. – És mi azért vagyunk itt, mert magára haragított bizonyos rosszfiúkat.

Ryan rábólintott.

– Komoly fenyegetéssel van itt dolgunk, emberek. Skyler darázs-fészekbe nyúlt, a nyugati parti triádokkal húzott ujjat, és érté-sére adták, hogy mától fogva céltábla van a hátán.

– DC elég messze van Kaliforniától – szólt közbe a másik ügynök, a sötét bőrű Connor. – Komolyan gondoljuk, hogy kínai orvlövészek fognak leskelődni a szenátorra a fővárosban?

– Akármit *gondolunk* is – nyomta meg keményen a szót Ryan –, feladatunk van, amelyet el kell végeznünk, elég világos voltam? Összpontosítson a feladatra, és menni fog, mint a karikacsapás.

– Igen, uram – bólintott Connor, és nem szólt többet.

Anna kénytelen volt egyetérteni. A Skyler elleni fenyegetés épp eléggé valósnak tűnt, de azért tisztában volt vele, ahogy Ryan is,

hogy más itt a lényegi pont: az, hogy DeSilvio elnök személyes jó barátjáról van szó.

Ryan lehunyta a szemét egy pillanatra, és azonnal megszólalt a hangja Anna koponyájában: *Ellenőrzés. Jelentést kérek minden állomástól.* A szája nem mozdult, de Anna látta, hogy a gégeizmai dolgoznak, szubvokalizál. A mellcsontjába épített parányi kommunikációs egység fölvette a hangtalan suttogást, és továbbította a védelmi csapat hullámhosszára.

Sorra, egyenként megadták a hívó kódjukat. Utolsóként Laker ügynök, jelentve, hogy éppen beléptek a liftbe, lefelé tartanak. Ryan elhallgatott egy pillanatra, a tekintete fókuszát vesztette, s Anna tudta, most Laker optikai egységével lépett távkapcsolatba, hogy az ügynök szemével nézhesse meg magának a szenátort. Aztán pislogott egyet, és újra jelen volt.

– Nyeregbe, indulunk. Csatornákat nyitva tartani.

Connor sima mozdulattal siklott be a szabadidő-autó volánja mögé, Byrne hátulra kászálódott be. Anna megtorpant, Ryanra nézett utasítást várva, közben orrára illesztette a katonai napszemüveget. Dallamos nessel érkezett meg a lift a hátuk mögött. Ryan a limuzin felé intett.

– Menjen Lakerrel. Maguk mögött jövök.

– Tényleg nem késtem el – jegyezte meg Anna, engedve a váratlan indíttatásnak, hogy tisztázza magát. A zsebében lapuló, viharvert bronzérmére gondolt, és összepréselte az ajkát.

– Tudom – felelte Ryan, anélkül, hogy ránézett volna.

Anna előzékenyen kitarta a limuzin ajtaját, amint Skyler szenátor megjelent Laker ügynök társaságában. Volt még velük egy ember, akit Anna nem ismert. A szeme összeszűkül, s azonnal szubvok kapcsolatba lépett Lakerrel, hogy rákérdezzon:

– *Ez a bohóc meg kicsoda?*

Laker a szemébe nézett. – *Testőr.*

– *A szenátort mi őrizzük. Tudhatná, hogy megy az ilyen. Szó sem lehet önkényes változtatásokról.*

– *A parancsnoksággal már tisztázta. Gondolom, szereti duplán bebiztosítani magát.*

A kocsiba először az ismeretlen szállt be. Anna alaposan szemügyre vette. Azt látta, amit várt: asszisztensbe oltott testőr, hórihorgas, vékony, éber, kifejezéstelen arccal. Optikai egysége konstataálta a pillanat törtrészére megvillanó tárgyat az aranybélésű, sötét zakó szárnya alatt: egy csúcstechnológias, nem halálos lőfegyver markolatát. Észrevette továbbá a diszkrét kitűzőt is, a stilizált bikafejjel.

Belltower. Skyler nem hagyatkozik pusztán az amerikai adófizetők által nyújtott biztonsági lehetőségekre washingtoni látogatása során. Ugyancsak komoly pénzt fizethetett ki a földgolyó legnagyobb magánkatonai cégének is ezért a testőrért.

A szenátor vufonjába beszélt erősen összpontosítva, ahogy közelgett.

– Nem érdekel, mit akar Phil Mead, Ruthie. Nem állhatom azt az embert, sem pedig a politikáját. Mondd meg a kormányzónak, hogy másfelé keressen támogatókat magának. – Azzal becsattintotta a készüléket, kényszeredetten rámosolygott Annára, és be szállt a kocsiba.

Utána Laker ült be, végül Kelso, és amint csattant az ajtó, indult is a limuzin. Annának nem kellett nézelődnie, anélkül is bizonyos volt benne, hogy a másik limuzin előttük halad, a szabadidő-autó pedig simán besiklik mögöttük a hat óra pozícióba.

Anna körültekintett a limuzinban, és azon kapta magát, hogy egyenesen Skyler szemébe néz. A szenátor egy középiskolai történelemtanárára emlékeztette: gömbölyű, de nem kövér alkat, kissé elgyötört arc, éber sólyomtekintet.

– Nem gyakran látok női titkos ügynököket – jegyezte meg Skyler, ahogy a konvoj átvágott a Q utcán, és nyugat felé fordult.

– Pedig vagyunk jó néhányan, asszonyom. Nem az a férfiklub már a szolgálat, ami régen volt.

– Mi a neve?

– Anna Kelso ügynök, szenátor asszony.

Skyler mosolyába árnyalatnyi anyáskodás vegyült.

– És azért jelölték ki erre a munkára, mert egy nőt kell védeni, Kelso ügynök?

– Nem, asszonyom. Azért jelöltek ki éppen erre a munkára, mivel a kollégáimhoz hasonlóan igen jól végzem a dolgom. – Lelki szemével látta, hogy Ryan összeborzad a mögöttük haladó kocsiban.

A Belltower embere, aki épp egy pohár vizet töltött a szenátor-nak, gyors tekintetet vetett Annára.

– Ez igazán megnyugtató – mondta Skyler, és átvette a poharat. – Bizonyára nagyon sokan szorulnak rá a szolgálataikra, és elismerésre méltó a mai munkájuk is. – Pillanatra elhallgatott, míg kortyintott egyet, aztán előrébb hajolt.

– Nem bánja, ha fölteszek egy személyes kérdést?

Annát kellemetlenül érintette ez a fordulat, de igyekezett leplezni érzéseit.

– Nem gond.

Skyler az arcára mutatott.

– Láthatnám a szemét?

Laker kihívóan nézett rá, Anna azonban engedelmeskedett, és levette a napszemüveget, hogy a szenátor a szemébe nézhessen. Nem mintha valóban szüksége lett volna napszemüvegre – a szemébe beültetett optikai egységek teljes spektrumú UV-védelemmel voltak ellátva –, de hát ez már legalább annyira tartozéka a Titkos-szolgálat „egyenruhájának”, mint a fekete nadrág és zubbony.

Skyler még közelebb hajolt, kíváncsian fürkészte Anna szemét.

– A szeme... Caidin-féle optikai egységek, igaz? Ha jól tudom, a szolgálatuk más beültetett kibernetikai egységeket is használ, ugyebár? Kommunikációsakat például.

Anna nem értette, hová akarhat kilyukadni ezzel.

– Igen, asszonyom.

– És hogy érez ezekkel a dolgokkal kapcsolatban? – firtatta a szenátor. – Nekem magamnak nincsenek beültetésem, és a sze-

mélyzetemtől sem várom el. Hogy érez azzal kapcsolatban, hogy a kormányzat megköveteli ebben a munkakörben?

– Nem is mindegyik titkos ügynök beültetett – tiltakozott Anna.
– Ez előítélet!

Skyler hátradőlt.

– Valóban? Akkor árulja el, hány terepügynököt ismer, akinek nincs beültetése?

Anna összevonta a szemöldökét.

– Nem értem, mire céloz, szenátor asszony – morogta. Pedig nagyon is értette.

– Ugye tudja, miért jöttem ide? – kérdezte a politikus. – Az elnök fölkért egy szenátusi albizottság vezetésére, amely a humán-augmentációs technológia tudományos és üzleti vonatkozásaival, valamint Amerika hozzáállásával foglalkozik. És kifejezetten azért kaptam ezt a megbízást, mert tettem egyet-mást, amivel magamra vontam bizonyos bűnözői körök haragját.

Az eligazításon mindezt elég világosan taglalták, idézte föl magában Anna. Odahaza, Dél-Kaliforniában Skyler ugyancsak keményen állt ki a tudomány érdekei mellett és a technológiacsempezet ellen, és jelentős csapást mért a bűnözésnek arra az ágára, amelyet a sajtó szeretett „szüretelésnek” titulálni. A „szüretelés” annak az ősrégi városi legendának kétezzer-húszas évekbeli megfelelője, amely szerint az áldozat hosszú eszméletvesztés után jeges fürdőben ébred, s a fél veséje hiányzik. Csakhogy ebben a változatban az áldozat nem tér többé magához, mivel megölik a testébe épített csúcstechnológiás eszközök miatt. Az Egyesült Államok lakosságának túlnyomó többsége semmiképp sem férhetett hozzá ehhez a technológiához, lévén kivételesen drága, tehát virágzott az úgynevezett másodkézi augmentációs technológia piaca, s ez lett a triádbandák és vetélytársaik legfőbb bevételi forrása, mindjárt az ember- és kábítószer-kereskedelem után. Skyler állama pedig úgyszólván Amerika kapuja volt a pekingi, hongkongi és hingsai viperafészek szemszögéből.

Ami pedig az ügy további körülményeit illeti... nos, Anna is nézte a CNN-t meg a Picus WorldView-t, mint mindenki más. Tiszta volt vele, hogy az emberiség mindig is a megosztást kereste, és az „augmentált” meg „természetes” közötti különbség sem többet, sem kevesebbet nem jelent, mint a faj, a vallás, a nem...

– Az a dolgom – folytatta Skyler, már-már oktató hangon –, hogy a végére járjak, milyen álláspontot kellene Amerikának elfoglalnia az augmentációs technológiával kapcsolatban. Megállapítani, hogy hasznára lehet-e a nemzetgazdaságnak ez a feltörekvő új iparág.

A kocsni lassított: közeledtek a Buffalo Bridge-hez.

– A véleményemet akarja tudni, asszonyom? – kérdezte Anna.

Ez mintha mulattatta volna a szenátort.

– Nem, Kelso ügynök. Arról volna szó, hogy éppen azzal az emberrel fogok ebédelni, aki ezt a csodálatos szemimplantátumot is gyártotta. Garrett Danskyval, a Caidin Global vezérigazgatójával. Árulja el nekem, jó munkát végeznek?

Anna ellenállt a sürgető készítésnek, hogy visszavegye a nap-szemüveget.

– Hát, én azt mondanám, igen.

– És nem érzi úgy, hogy az augmentációja... *eljelentékteleníti* önt? Anna összepréselte az ajkát.

– Nem vagyok olyan, mint azok a páncélozott nők az *Augmentarcosokban*, ha netán erre gondolt. – Igyekezett közben semleges arcot vágni. Az implantátumai többnyire apró, neurális egységek voltak, nem módosították természetes megjelenését. – Jó vagyok a szakmában. Az implantátumok lehetővé teszik, hogy még jobb legyek.

Skyler a jelek szerint elégedett volt a válasszal. Hátradőlt, és a vizét iszogatta.

– *Minden rendben?* – Ryan hangja enyhe nyomásként jelentkezett a tarkója táján. Az optikai egység látómezejének sarkában megjelenő jel elárulta Annának, hogy a parancsnok a csapat többi tagjától elszigetelt csatornán szól hozzá.

– *Abszolút.* – Pontosan tudta, mi lesz a következő kérdés: arról a telefonhívásról, amelyet tegnap éjjel kapott. Kitért előle. – *Higygye el, Matt. Tényleg semmi bajom.* – Szintiszta hazugság volt.

Ryan nem felelt. Leállította a külön kapcsolatot. A konvoj közben lassítani kezdett, ahogy elhaladtak a Montrose Park kovácsoltvas kerítése mentén. Pár pillanat volt már csak hátra.

– *Dansky már itt van* – hangzott az elöl haladó kocsiból. – *Pozícióba helyezkedünk.*

– Vettem – mondta ki Laker hangosan.

Skyler kocsija megállt. Anna szállt ki először. Minden más gondját mintha elfújták volna. Ez már munka volt: a tekintete megállás nélkül pásztázta az utcát és az épületeket, villámgyorsan, mégis gondosan siklott végig a sorházak ablakain. Hallotta, hogy a szabadidő-autó is fékez, s nyílnak az ajtajai.

A szenátor már kiszállt, s elindult előre. Laker és a Belltower-testőr kétfelől fedezte. Dansky érkezett, mosolyogva nyújtotta a kezét.

Anna Kelso épp másodszor nézett végig az utcán, amikor hirtelen érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Ezt a közvetlen, zsigeri reakciót képtelenség volt rögtön azonosítani. Ryan felé sandított. A férfi kérdő arckifejezéssel meredt rá.

Anna képtelen lett volna megmondani, hogy mi nincs rendjén, csak annyit tudott, hogy valami rosszat érez. Tudatába szívta az utca egészét, s a pillanat törtrésze alatt kielemezett minden láthatót, ahogy tanították – valami egyszerűen nem stimmel.

A Q utca túloldalán Motokun szedánt pillantott meg; a kocsi mélyen ült, mintha túlságosan súlyos rakományt hordozna, s ablakai homályosak voltak. Anna keze önkéntelenül a zubbony alá siklott.

Elkapta Byrne tekintetét: a fiatal ügynök is arra nézett, amerre ő. Byrne optikai egységébe T-hullám-szűrő volt beépítve, amelynek segítségével átláthatott a vékonyabb fedezékeken. A Motokunra pillantott, és arckifejezésének hirtelen változása arról tanúskodott, hogy Anna sejtelve nem csalt.

– Tangók...! – Byrne hangját a felbőgő motor zaja fojtotta el: a szedán csikorgó gumikkal rugaszkodott el a szemközti útpadkától, s száguldott felénk.

Anna fegyvere szinte kipattant a tokból, amint az ezüst szedán becsapódott a limuzin hátuljába, s megpördítette, letaszította az útról, beleszorította az étterem teraszát övező, díszcserjés cserepek sorába. A szedán ajtai kirobbantak, négy hatalmas, fekete egyenruhás alak szökkent ki a napfényre. Mindegyik morajló füstbombát szorongatott a kezében, s egy emberként hajították az útra. Sűrű, szürke füst támadt.

Anna sikolyt hallott a háta mögött, zörgést, asztalborogatást, üvegcsörömpölést, ahogy a vendégek pánikban menekültek az étteremből. Aztán másik, ismerősebb hang ütötte meg a fülét: a gránátvető tompa puffanása.

Azt már nem látta, hogyan csapódik be a lövedék. Az egyik pillanatban még célzott a Mustangjával, a következőben pedig a szeme elé ugrott a limuzin eltorzult motorházfedele, majd a kocsi elejét mindenestül magába burkolta egy narancssárga tűzgyoló.

Anna Kelsót benzinbűzű, tűzforró hullám sodorta el, s tehetetlen testét bevágta a fém díszcserepek közé.

Bent a fejében hallotta, ahogy Ryan segítségért üvölt.

The Grey Range – Queensland – Ausztrália

A helikopter alacsonyan siklott a heglánc lejtői fölött, alig félméternyire a kopár, lombtalan faágaktól. Komor, holdtalan éjszaka volt, két órát kellett még várni a hajnalra. A gép szárnyvégein ülő rotorok enyhe neszét magába szívta az éjszaka. Kivilágítatlanul repült: a pilóta is fekete, ablaktalan fülkéből, videokijelzők, lézerradarok segítségével vezetett, a globális műholdas tájékozási rendszerre támaszkodva, amely pillanatról pillanatra frissülő adatokkal szolgált az alattuk elsuhanó vidékről. Ilyen alacsonyan

haladó gépet egyetlen radar sem jelezhetett ki: a gép pontosan követte a talaj minden hullámzását, s könyörtelenül közelgett célpontja felé.

A Hatos Kommandó számára biztosított térkép a levegőben lebegett a gép utasterének fémpadlója fölött. A hologramvetítőt Ban Saxon tartotta szilárdan. Kissé elfordította, hogy alaposan megvizsgálhassa a felkelők táborát körülvevő őrtornyokat. Saxon mindig a kurta, gubancos szakállát húzogatta, ha nagyon elgondolkodott. Most is épp e szokásának hódolt, miközben a vörösén világító négyzethálót nézte, mintha onnan remélne új ötleteket a küldetés teljesítéséhez.

– Még öt perc, főnök – bökte oldalba Pete Kano. Emelt hangon szólt a rotorok állandó lármája miatt. Saxon odabólintott parancsnokhelyettesének. Elképzelni sem lehetett volna két ellentétebb embert: az afrikai férfi magas volt, és megtévesztően szikár, hórihorgas termete mindig túlméretezettnek tűnt a csapatszállító gépek szűkös belső teréhez képest. Saxon magasságban alig érte el az átlagot, viszont annál zömökebb volt. Kano inkább atlétának tűnt, Saxon pedig utcai harcosnak – mégsem cserélte volna le senkire a társát, ha nehéz küldetésre indultak, mint ezen a napon is.

Saxon már több mint két éve vezette a Belltower Egyesült Részenyitársaság hatos számú kommandócsapatát, és Kano volt az egyetlen embere, aki a kezdetektől alatta szolgált. Saxont egyenesen a brit hadsereg SAS-alakulatától csábította el a Belltower, Kano viszont egy namíbiai rablóvezér bandájából „szabadította föl” magát, miután a Belltower egy egysége kiirtotta a volt főnöke drogkereskedő-hálózatát. A csapat többi – férfi és női – tagja is hasonlóan kalandos helyekről származott, hadseregekből, rendőrségektől, bűnbandákból, s mindegyiket a megbízható fizetés vonzotta a világ legnagyobb magánhadseregébe, meg az igen tekintélyes veszélyességi pótlék.

Saxon nem riadt vissza a „zsoldos” kifejezéstől. Zsoldosnak tartotta magát, semmi másnak, ez volt a kenyérkereső munkája.

Persze vannak rá szebb kifejezések, mint „szerződéses katona”, csakhogy Ben Saxon mindig is többre becsülte a kemény valóságot a finomkodásnál. Ez volt az egyik legfőbb oka annak, hogy egyenesen a Belltower irodája felé vette útját, amint őfelsége hadseregénél közölték vele, hogy szolgálataira nem tartanak többé igényt. Elképzelni sem bírta volna, hogy beilleszkedjék a civil életbe. Az események sűrűjében szeretett forogni, ezt érezte *valódinak*.

Az akció órája, amely Saxon látómezejének sarkában lebegett, négy percet mutatott. Kano jelzett a csapatnak, és mindenki nekiállt a végső fegyver- és felszerelés-ellenőrzésnek. Saxon megemelte a vállára akasztott Steiner-Bisley FR–27 gépkarabélyt, s utánaézett, hogy helyén van-e a tölténytár, megfelelő pozícióban áll-e a biztosító. Csukott szemmel végigfuttatta ujjait a mellényére erősített kézigránatokon és zsákokon, képzeletben sorra bevetette őket. Végül végigjáratta az augmentációi biztonsági ellenőrzését: lábak, kar, optikai egység, gyorsító, reflexjavító. Zöld fényecskék sora mutatta a szeme előtt, hogy minden tökéletes, bevetésre kész állapotban van.

Mély lélegzetet vett.

– Hát oké, lányok, fiúk. Most pedig szuri. Nekem senki ne csináljon be akció közben, és ne álljon neki vért köhögni. – Zsebéből golyóstollforma injekciós tűt vett elő, és meglengette a csapat orra előtt. Összevont szemöldökök, zord bólintások fogadták. A csapat pontosan utánozta mozdulatát, ahogy beadta az injekciót a megmaradt természetes karjába. Az eszköz belecsípett a húsába, s a következő pillanatban gyors, hűvös áramlatot érzett végigszaladni az erein; a „golyóstoll”-akcióra kifejlesztett gyógyszerkeverékkel volt megtöltve. Széles spektrumú antigénkoktél, állítólag elég erős hozzá, hogy bármelyik szokványos harctéri méreggel szembeszálljon, maláriagyógyszer, némi stimuláns, s a tetejébe lórúgásnyi neuropozin. A nu-poz szükséges rossz volt mindenki számára, akinek a szervezetét telerakták augmentációval. Nélküle a normális emberi sejtfunkciók tevékenysége hegszövetten szőne be minden beültetett eszközt, elrontva így a hús és fém közötti

érintkezést. Saxon látta már nemegyszer, hová vezet ez: csúnya reszketéshez és fájdalmakhoz, amelyek a legkeményebb bőrfejtől is nyavalyatörős roncsot csinálnak.

Húzott egy korty langyos vizet az övén függő kulacsból, és megforgatta a szájában. Már több mint hat hete voltak az ausztrál hadszíntéren, és Saxon még mindig nem szokta meg ennek az országnak az örökös porízét, amely kitörölhetetlenül bevette magát az ember gégéjébe. Sam Duartea sandított, a csapat legújabb tagjára, aki előző életében erőszakos bandákkal lógott valahol Dél-Amerikában. Bőrének minden darabkáját huligánikonográfia ékesítette, és sokkal inkább nézett ki verőlegénynek, mint katonának, de bizonyította már, hogy sokkal többet ér, mint holmi rosszfiú, amikor a csapatot törbe csalták kint Coober Pedynél.

Duarte magyarázta meg a bűdös port is, hogy a fák miatt van. Fönt, északon, ahol a Szabadállamok erői tombolnak, hatalmas erdősegeket gyűjtöttek föl, abból száll az ég felé a savas hamu. Délre is eljut belőle valamennyi, ezt nem bírja Saxon kiöblíteni a torkából.

A Belltower kezdetektől benne volt az ausztrál konfliktusban. Eleinte csak biztonsági szolgálatként dolgoztak egy victoriai olajtársaságnak, amely az Antarktisz ausztrál részén végzett próbafúrásokat. Senki nem várta, hogy az évszázad leletére akadnak a jégpáncél alatt, márpedig ahol olaj van, ott a hatalom. A fosszilis energiahordozók hatalma semmit nem enyhült, hiába közelgett már a harmadik ezredév negyedik évtizede.

Kiéleződtek az országban régóta feszülő politikai ellentétek, s az északi rész hamarosan Kína mellé állt, amely ugyanezekre a forrásokra ácsingózott. Victoria, Új-Dél-Wales, Tasmánia és néhány más terület pedig sietősen megalkotta a Dél ausztrál Szövetséget a fekete arany oltalmában.

Most már vörös sáv húzódott keresztbe a kontinensen, tele autóbombákkal és egyéb robbanóeszközökkel, katonai táborokkal, félelemmel és fenyegetéssel. Tudni való volt, hogy a konfliktus a

lassan izzó, hosszan elhúzódó fajta. Az északiakhoz csak úgy áramlottak a volt népi Kína eszközei és „tanácsadói” Pekingből meg Tajvanról, míg a déliek újonnan jött gazdagságukban megengedhették maguknak a Belltower szolgálatait. Az ausztrál konfliktusnak legalább harmada tisztán a szerződéses katonák között zajlott, amiből Saxon cége oroszlánrészt vállalt.

Ma pedig azért indultak el, hogy megszolgálják a fizetésüket.

Az akció kódneve Zöld Harkály művelet volt: többszintű csapásmérés, amely több északi tábor légibombázását s a Cunnamulla–Quilpie vonalon elhelyezkedő színterek elleni dróntámadásokat foglalta magában. Olyan tűzoszlopot kellett lángra lobbantaniuk, amely Brisbane erődjéig ellátszik. A Hatos Kommandó speciális, inkább a profiljába vágó „direkt akciós” feladatot kapott: egy lázadó kiképzőtábort kellett megtámadniuk és a földdel egyenlővé tenniük a Mount Intrepid mellett.

Saxon és emberei nem csak kénytelenségből vállalták el ezt a küldetést. Az Intrepidben kiképzett lázadók végeztek azzal a társukkal, akinek helyébe Duarte lépett, s ők voltak azok is, akik mindnyájukat megpróbálták kiirtani Coober Pedynél. A Hatos Kommandó számára tehát személyessé vált az ügy.

Személyes, visszhangzott a szó Saxon elméjében. Elfordította a tekintetét. Milyen régóta van már ebben a szakmában! Hagyja, hogy a Belltower konfliktusból konfliktusba taszítsa – Brazília, Afganisztán, Litvánia, Törökország, Izland és a többi –, egybemosódott már a számtalan küldetés. A küldetés, a küldetés, mindig csak a küldetés, egyik a másik után, fölemészti az életét, miközben azon a poszton tartják, ahol az elképzelhető legjobb teljesítményt nyújtja.

Csakhogy aztán jött a papír. Igazi papír, hagyományos levél, nem holmi elektronikus dokumentum az adatbázisában. A Belltower nagykutyaí mindig is szerették az ilyet, jutott az eszébe. A régi vágású, hagyományos módszereket. Csupa sandhursti és West Point-i kékvérű nagy öreg, imádják a zászlófelvonásokat és

a kitüntetési ceremóniákat. Az is *személyes* volt, az a levél, rikító piros tintával címezve.

A papír pedig azt közölte Saxonnal, egyszerű, egyenes megfogalmazásban, hogy a szerződése hamarosan lejár. Egy hónap már csak, aztán egyszer s mindenkorra elpárolog mindaz a vér, amelyet Ben Saxon ontott ki a szolgálatukban. Fölveheti a fizetését, a részesedését, leadhatja a fegyvereit, és mehet, amerre lát.

Saxon tekintete befelé fordult, az ajka hideg, csodálkozó mosolyban szaladt szét. Hogyan képzelhettek felőle bármi mást, mint hogy újra hozzájuk szerződik? Kész vicc, hogy egyáltalán rákérdeznek. Ugyan mihez kezdhetne egy magafajta a civil életben? A szervezetébe épített augmentációk igazság szerint egy sor országban halálos fegyvernek számítanak! Ha valóban kilépne, ugyan mi történne vele? Szétszednék? Lereszelnék a *karmait*? A hétköznapi világhoz igazítanák a veszedelmes ragadozót?

Saxon soha nem közösködött senkivel odakintről, családjá pedig rég a múlté volt már. Élete sem volt az egységen kívül, hűséggel kizárólag neki tartozott. A papír tehát felbőszítette. Úgyszólván sértés volt, hogy följajnlották neki a lehetőséget.

– *Jefe!* – Saxon figyelme visszatért a jelenbe. Duarte beszélt hozzá, de ő nem vette tudomásul.

– Mi van? – próbálta újabb fegyverellenőrzéssel leplezni elkalandozását.

Sam végigsimított kurtára nyírt koponyáján, amelyen sötét borvörös vonalak rajzoltak ki egy bonyolult angyalfigurát. A széttárt szárnyak a halántékára simultak. – Ezek az északi fiúk nagyon kemények, ugye?

– Hozzád képest nem.

Alig hangzott el ez a pár szó, a gép váratlanul, élesen megbillent, és a rögzítetlen tárgyak elgurultak. Saxon felnyögött, ahogy hátal belepréselődött a mögötte lévő válaszfalba, s a biztonsági öv, amely a gyorsítósínhez rögzítette, megfeszült, kiszorítva a tüdejéből a levegőt.

A visszaszámláló óra egy perc huszonhat másodpercet mutatott: messze voltak még a bevetés helyétől. Még egy másodperc, és a gép a pánik zavaros lármájával telt meg.

A Hatos Kommandó minden embere pontosan fölismerte ezt a hangot, valamint a pilóta hangjában rezgő félelmet is, amely felhangzott a mellcsontjukhoz rögzített kommunikációs egységben: – *Drónok!*

Saxon zsigereit mintha jég öntötte volna el. A gépük gyorsan és alacsonyan repült, biztosan kijátszva a radarokat és a föld-levegő rakétákat, hanem a drón, az egészen más ügy. Az északiak készenléti raktárakban tartották ezeket a független, vezető nélküli légi járműveket végig a határ mentén. Békében pihentek, amíg csak el nem haladt fölöttük valami, ami nem illett a veszélytelen alakzatok sorába, amelyeknek listáját beléjük programozták.

Csakhogy ezt a szektort alaposan átkutatták előzőleg, és drónmentesnek nyilvánították. A Belltower gyakorlatilag tévedhetetlen hírszerző szolgálata így tájékoztatta Saxont: *Semmi drón. Tiszta ügy. Egyenesen célra repülhetnek.*

– Mi a rák... – vicsorgott Kano. Akár Saxon is mondhatta volna.

Odafordult az afrikaihoz, s így épp megláthatta, ahogy a támadó drón lövedékei átlukasztják a kabin falát, majd a magasra nőtt férfi mellkasát. Vér szitált az elsötétülő kabinban, ahogy továbbbi páncéltörő lövedékek szakítottak öklömnyi lyukakat a falakon és az irányítórendszereken.

Maró füst töltötte el Saxon tüdejét, miközben a gépet elragadta és a föld felé rántotta a gravitáció kérlelhetetlen marka.